

שיחות צבא הלוי

**ספירת העומר תשפ"ב
בענין הכנה למתן תורה
(מסכת שבת דף קכ"ט ע"ב)**

א. חג השבועות הוא בכל שנה ושנה, זמן המיועד לקבלת התורה, ויש ללמוד דבר זה מהאמור במסכת שבת (דף קכ"ט ע"ב), שאסור להקיז דם בכל ערב יום טוב, גזירה משום ערב חג השבועות, משום דבערב חג השבועות יש סכנה בהקזת דם, והסכנה היא "דנפיק ביה זיקא, ושמיה טבוח, דאי לא קבלו ישראל תורה, הוה טבח להו לבשרייהו, ולדמייהו", [והובא ד"ז ברמ"א (או"ח סי' תס"ח)].

ומבואר שסכנה זו קיימת עד היום, ומוכח שזמן מתן תורה בכל שנה ושנה, יש בו אותם סגולות שהיו אז.

[ואגב צריך עיון במסכת מועד קטן (דף י"א ע"ב), דאיתא גבי אבל דאף שאסור במלאכה, אבל אם היה צורך לרבים מותר בערב הרגל, ואיתא שם, 'יתר על כן אמר רשב"ג, אם היה אומן לרבים, וספר ובלן לרבים, והגיע עת הרגל, ואין שם אומן אלא הוא, הרי זה יעשה', והרי אומן בכל מקום הוא מקיז דם, וכדאיתא בתענית (דף כ"א ע"ב), ובמסכת ב"ב (דף כ"א ע"א, ודף כ"ג ע"א), ובסנהדרין (דף י"ז ע"ב).

וצ"ע שהרי בערב יו"ט אין מקיזין דם, זולת אם הכוונה יום א' לפני ערב הרגל.

ומצינו אומן שהוא מוהל כדאיתא ברש"י ב"מ (ק"ט ע"א)], אבל א"א לפרש שהכוונה מוהל, שהרי מילה אין דוחין לערב יו"ט, אלא חייב לעשותה מיד בזמנה].

ב. ומבואר בחינוך (מצוה ש"ו), שמצות ספירת העומר היא שצריך לספור הימים לקראת מתן תורה, ושמעתי מכבוד מו"ר הגרא"מ שך זללה"ה (במסיבת חג השבועות תשל"ג), ששבועות חשוב יותר מראש השנה, שכן לר"ה יש הכנה מתחלת חדש אלול והיינו חדש אחד, ואילו לשבועות יש הכנה של מ"ט ימים.

ג. והנה מצינו עוד שבימי הספירה נוהגים אבילות על פטירת תלמידי רבי עקיבא, וכמבואר בטושי"ע (סי' תצ"ג).

ועיין ביבמות (ס"ב ע"ב) דאיתא "אמרו שנים עשר אלף זוגים תלמידים היו לו לרבי עקיבא מגבת ועד אנטיפרס וכולם מתו בפרק אחד מפני שלא נהגו כבוד זה לזה, והיה העולם שמש, עד שבא רבי עקיבא אצל רבותינו שבדרום ושנאה להם ר"מ ור' יהודה ור' יוסי ור' שמעון ור' אלעזר בן שמוע, והם הם העמידו תורה אותה שעה, תנא כולם מתו מפסח ועד עצרת".

ויש לברר אם הנהגות אבילות זו שבימי הספירה יש לה גם שייכות עם ההכנה למתן תורה שיש בימים אלו.

ד. ונראה בזה דהנה ב' פעמים בשנה יש תקופה של אבילות, האחת בימי בין המצרים על החורבן, ועוד בימי הספירה על פטירת תלמידי רבי עקיבא, והנה בימי בין המצרים מורגש בדרך כלל יותר אבילות מאשר בימי הספירה, ומשום שאבילות על חורבן בית המקדש קל יותר להרגיש בזמנינו, מאשר אבילות על פטירת תלמידי רבי עקיבא, שהרי חורבן בית המקדש קיים גם בזמנינו, ואילו לא היה נחרב היה קיים עד זמנינו, ולכך מורגש בזמנינו החסרון שע"י החורבן, ומשום כך אפשר יותר להרגיש האבילות.

אבל אבילות על פטירת תלמידי רבי עקיבא קשה להרגיש היום, ואף שבודאי היה אז אסון גדול בפטירתם בפרק אחד של כל החכמים שבדור, עד שהיה העולם שמם, אבל אחר זמן כל כך רב קשה להרגיש זאת, שהרי בלאו הכי לא היו חיים עד היום, ואם כן קשה להרגיש היום את החסרון בפטירתם.

וביותר שהרי נקבע זמן אבילות ז' ימים, ול' ימים, ועד שנה, ולא יותר, וכדאיתא במו"ק (דף כ"ז ע"ב), ובשו"ע (יו"ד שצ"ד).

ה. והביאור שהרי באמת כל התורה שיש לנו היום היא מכח אותם ה' תלמידים שנשאר לרבי עקיבא כמבואר ביבמות שם, ואם כל התורה שבידינו היא מכח אותם חמשה תלמידים, הרי יש להבין שאילו היו נשארים אותם כ"ד אלפים שהיה פי כמה וכמה תורה עד היום.

ויש ליקח לדוגמא שבאמריקה לא היה נפוץ ישיבות וכוללים עד שהגיע הג"ר אהרן קוטלר זללה"ה, והקים ישיבה והכניס רוח של תורה שם, ועל ידי כך נהפך הכל, והיום יש שם אלפי לומדי תורה, ורואים ע"י כך כח של אדם גדול אחד, וכן בארץ ישראל כמה שהוקמה תורה ע"י החזו"א והגר"ז והרב מפוניבז', ועוד גדולי ישראל זללה"ה.

ואם כן מה שאין מרגישים אבילות על פטירת תלמידי רבי עקיבא, הרי זה משום שאין הערכה הראויה לתורה ולומדיה, וע"כ אין מרגישים היום את החסרון שבפטירת תלמידי רבי עקיבא, אבל אילו היה יותר הערכה לתורה, הרי שהיה מורגש בזמנינו החסרון של פטירת תלמידי רבי עקיבא.

ועל זה גופא נתקן אבילות על פטירתם, כדי לעורר אותנו על דבר זה שצריך להרגיש ערך התורה ולומדיה, שהרי כל אבילות זו אפשרית רק אם מרגישים את החסרון בפטירתם, וזה גופא נתקן שצריך לעשות כדי להרגיש בחסרון, וזה ע"י שתהא יותר הערכה לתורה ולתלמידי חכמים.

ונמצא שזה גופא ההכנה למתן תורה, על ידי שמתבוננים בזה, הרי מגיעים להכרת חשיבות התורה, ותלמידי חכמים.

(כתובת מייל: zalmen747@gmail.com)